

หมาที่ลอยคอในทะเลสาบน้ำใจ

หมอบอกเขาว่า “ถ้าหมาของคุณอาการไม่ดีขึ้น บางทีเราควรจะ...”

คำพูดไม่จบประโยคนั้นแปลว่า “เราควรทำการุณยฆาตหมาของคุณ”

จอห์นบอกหมอว่า “ผมขอคิดดูก่อน”

เช็พอายุสิบเก้าในปีนั้น มันอยู่กับเขามาตั้งแต่เป็นทารก มันเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเขา

ตอนนี้มันอยู่ในวัยชรา ตามองไม่เห็นเพราะต้อกระจก ทรมานจากโรคข้ออักเสบ และตะโพกมีปัญหา

สิบเก้าปีก่อนเขากับแฟนสาวไปหาหมาที่ถูกทอดทิ้งมาเลี้ยง ทั้งสองตระเวนไปตามองค์กรคุ้มครองสุนัขจรจัดหลายแห่ง แต่ไม่ถูกใจหมาสักตัว จนกระทั่งสบตากับลูกหมาพันธุ์ Shepherd Mix ตัวนี้

มันอยู่ในกรงกับหมาอีกตัว อาจเป็นแม่ของมัน ทั้งสองหลงรักลูกหมาตัวนี้ทันที

ชื่อที่เจ้าหน้าที่เรียกมันคือ Tramp (แปลว่าหมาจรจัด) มันมีร่องรอยของการถูกรังแกและทำร้าย ดังนั้นตั้งแต่วันแรก มันก็ไม่ไว้ใจพวกคน

จอห์นอยู่ใกล้ชิดกับมัน เขาดูแลมันเหมือนเพื่อน เขาอยากให้มันคิดว่า เขาเป็นหมาเหมือนกัน ไม่ใช่มนุษย์ผู้เคยทำร้ายมัน

จอห์นตั้งชื่อหมาว่า Shep มาจากคำว่า Shepherd แต่เลือกสะกดเป็น Schoep ซึ่งเป็นยี่ห้อไอศกรีมในวิสคอนซิน

เช็พก็ชอบกินไอศกรีมสตอเบอร์รี่ และครีมดาร์ก เชอร์รี่ แต่มันชอบรสวานิลลาที่สุด

กินเวลานานกว่าเช็พจะไว้ใจเขา และเมื่อมันไว้ใจเขา มันก็กลายเป็นเงาตามตัวเขามาสิบเก้าปี

ในปีหนึ่งจอห์นเลิกกับแฟน เขากลายเป็นผู้ดูแลชีพคนเดียว

หลังการเลิกรา จอห์นรู้สึกว่โลกกลมกลาย เขาจมในอาการซึมเศร้าอย่างหนัก หลายปีนั้นเขาผ่านชีวิตอย่างยากลำบาก จนถึงขีดที่เขาทนแทบไม่ไหว

คืนหนึ่งเขาพาเซฟไปเดินริมทะเลสาบมิชิแกน ทันใดนั้นความรู้สึกอยากฆ่าตัวตายก็ผุดวูบ

เขายืนอยู่ตรงจุดนั้นนานราวหนึ่งชั่วโมง จิตฟุ้งซ่าน สมองขบคิดเรื่องนั้นเรื่องนี้ เขาไม่อยากจะอยู่ในโลกนี้อีกแล้ว เขาบอกกับตัวเองว่าถึงเวลาแล้ว

วูบหนึ่งเขาก็ล้มมองดูเซฟ มันกำลังจ้องมองเขาอยู่ แววตาของมันต่างจากทุกวัน ราวกับว่ามันมีประสาทสัมผัสใจของเขาตอนนี้

การสบตานั้นทำให้เขาได้สติ เขาพาหมาเดินออกจากจุดนั้น ทั้งคนและหมาเดินทั้งคืนจนกระทั่งแสงแรกของวันอาบร่างทั้งสอง

วันนั้นเขากล่าวคำขอบคุณต่อเซฟ

เขาบอกในเวลาต่อมาว่า “บอกตรง ๆ ผมไม่คิดว่าผมจะอยู่ตรงนี้ได้ถ้าผมมีเซฟอยู่ด้วยในคืนนั้น

เขาผ่านช่วงเวลาที่ขี้แย การงานไม่ได้เรื่อง ไม่มีเงินมากพอซื้ออาหารหมาดี ๆ ได้ แต่ตลอดเวลานั้นเขารู้สึกว่ามีเพื่อนสี่ขาอยู่เคียงข้าง

ตอนนี้เซฟกำลังทรมาณ โรคข้ออักเสบทำให้มันนอนไม่หลับ เดินแทบไม่ได้ แต่เขาไม่มีเงินจ่ายค่ารักษาซื้อด้วยเลเซอร์ครั้งละ 200 ดอลลาร์ เพื่อลดความเจ็บปวดของหมา

จอห์นเคยได้ยินว่า คนไข้โรคข้ออักเสบบรรเทาอาการปวดได้โดยลอยตัวในน้ำ ดังนั้นเขาจึงพาหมาไปที่ทะเลสาบซูพีเรีย เขารู้ว่าในช่วงฤดูร้อน น้ำในทะเลสาบกำลังอุ่นสบาย หากให้หมาลอยตัวในน้ำ ก็น่าจะรู้สึกสบายขึ้น

ตั้งแต่นั้นคนกับหมาก็ลงน้ำราวสิบนาทีถึงหนึ่งชั่วโมง ขึ้นกับอุณหภูมิของน้ำ และอารมณ์ของหมา

การแช่น้ำทำให้มันรู้สึกดีขึ้น

ความจริงนี้มีใช้ครั้งแรกที่หมาลงไปทะเลสาบซูพีเรีย เมื่อสิบสามปีก่อนหน้านั้น หมาก็ลงน้ำ มันไม่ชอบน้ำนัก ทุกครั้งที่มันลงน้ำ มันจะไม่ว่ายน้ำ แต่วางอุ้งเท้าบนไหล่ของเขา มันต้องการให้เขาอุ้ม แต่เขาพาหมาลงน้ำหลายปีจนมันเริ่มคุ้นกับน้ำ

เขาพาไปหมาไปในตอนเย็น เพราะต่อทำให้เซฟไม่สู้แสงจ้า

น้ำในทะเลสาบอุ่นสบาย เซฟนอนหลับทุกคืนที่เขาลอยตัวมันในทะเลสาบ แรงยกของน้ำช่วยคลายความปวดข้อ

เขารู้ว่าหมาคงอยู่อีกไม่นาน วันหนึ่งเขาขอให้เพื่อนช่างภาพฮันนาห์ สโตนเฮาส์ ฮัดสัน ถ่ายรูปเขากับเซฟเป็นที่ระลึก

เธอไม่เชื่อสายตาเมื่อเห็นหมาหลับในอ้อมแขนของเขา

ทั้งคู่อยู่ในน้ำราวห้านาที แล้วขึ้นมาจากน้ำก่อนที่หมาจะรู้สึกหนาวสั่น เขาไม่คิดว่าเธอทันถ่ายภาพนั้น แต่เธอบอกว่าเธอถ่ายรูปคนกับหมาไว้ได้หลายรูป

วันที่ 1 สิงหาคม 2012 เธอโพสต์รูปนี้ในโลกอินเทอร์เน็ต

หลังจากนั้นโลกโซเชียลก็ระเบิด ภาพคนกับหมาแต่ละหัวใจของชาวโลก

พลันคนทั้งโลกส่งสารมาให้กำลังใจเขา ยืนหยัดต่อไป

พลันทั้งคนและหมาก็มีชื่อเสียงจนตั้งตัวไม่ติด

เงินบริจาคหลังไหลมาเป็นค่ารักษาเซฟ เป็นจำนวนถึง 25,000 ดอลลาร์

เขารู้สึกตื่นตันใจ พุดไม่ออก ไม่เพียงเงินบริจาคที่ได้มากมายเกินพอรักษาเซฟ แต่แรงใจที่คนแปลกหน้ามอบให้ท่วมท้นจนทำให้เขาร้องไห้

วันหนึ่งเมื่อเขาพาเซ็ฟไปที่คลินิกสัตวแพทย์ สัตว์แพทย์บอกเขาว่า มีคนส่งของมาให้เซ็ฟมากมาย เช่น ยา Glucosamine ที่ช่วยรักษาอาการไขข้อ ฯลฯ

เมื่อมีเงินรักษา เซ็ฟก็รับการรักษาด้วยเลเซอร์ ช่วยลดความปวดและบวม มันเดินได้ดีขึ้น เร็วขึ้น มันก้าวขาได้กว้างขึ้น

มันนอนหลับได้ทั้งคืน ตอนกลางวันมันอยากออกไปเดินเล่นบ่อยขึ้น จอห์นพาหมาไปเดินทุกวัน ไปตามทางสายใหม่ ๆ หมาเดินได้ดีขึ้น อาการกะเผลกลดน้อยลง หูของมันตั้งขึ้น และกระดูกหางของมันดีขึ้น

ด้วยเงินและแรงใจ เขาเชื่อว่ามันน่าจะต่อชีวิตเซ็ฟไปได้อีกราวปีครึ่งถึงสองปี

บางวันเป็นวันดี คนกับหมาเดินไปตามหาด กิน นอน เดินเล่น

เมื่อเงินบริจาคเข้ามามากกว่าค่ารักษา เขาจึงคิดเอาเงินที่เหลือไปใช้ประโยชน์ เจ้าของหมา ช่างภาพ และสัตวแพทย์ร่วมกันก่อตั้งมูลนิธิ Schoep's Legacy Foundation พวกเขาหวังจะช่วยหมาของคนยากจนอย่างเซ็ฟอีกสัก 30-40 ตัว

มันก็คือโอเคเดียว 'pay it forward' สำหรับหมา

ภาพคนกับหมายังช่วยยกระดับจิตใจของคนชิมแคร่้อีกหลายคน

หลายคนได้เห็นรูปถ่ายนั้นแล้วรู้สึกอึ้งใจ ภาพหนึ่งภาพแทนคำล้านคำ ความรู้สึกชิมแคร่้อีกลดลง

เรื่องของจอห์นกับเซ็ฟเป็นเรื่องของความรักข้ามพรมแดน มันข้ามพรมแดนของสายพันธุ์ ข้ามพรมแดนประเทศ มันชี้ว่าความรักเป็นเรื่องสากล คนแปลกหน้าคนละมุมโลกสามารถเชื่อมใจกันได้

และเมื่อนั้นโลกก็ดูสวยงามขึ้น

หมายเหตุ เซ็ฟเสียชีวิตในเดือนกรกฎาคม 2013 อายุสี่สิบปี

ตีพิมพ์ครั้งแรก All ปีที่ 16 ฉบับ 9 / มกราคม 2565